1763

88

THESES
ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ

Quas DEO JUVANTE, & Præside M. CLAUDIO-FRANSISCO GARRE, Artium Liberalium & Chirurgiæ Magistro, Regiæ Chirurgorum Academiæ Socio, nec non Consiliario Chirurgo Regis ordinario, *tueri conabitur* ANTONIUS-LUDOVICUS VALENTIN, *Angeriaci, in almâ Universitate Parisiensi Liberalium Artium Magister.*

de St jean d'angeli en Zaintonge

PARISIIS.

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS;

Die Sabbati 26 Februarii à sesqui secundâ post meridiem ad septimam. Anno R. S. H. 1763.

PRO ACTU PUBLICO
ET
MAGISTERII LAUREA.

Typis P. AL. LE PRIEUR, Regii Chirurg. Collegii Typographi.

M. DCC. LXIII.

pudendam & deniquè cruralem, quæ divisionem duplicis trunci patitur, externi scilicèt minoris & interni majoris, ex quo popliteæ, surales ac tibiales, aliique ramusculi, nullo nomine insigniti, ducunt originem.

VENÆ, exceptâ saphenâ, idem ac arteriæ sociæ nomen obtinent.

NERVUS cruralis anterior, tertio, quarto & quinto, quandoque priori & secundo pari lumbari formatur, ab illoque trunco, psoæ & iliaco fibræ impertiuntur; ipsius pelvi ab exitu plurimi nascuntur rami, & glandulas inguinales, musculosque proximos, præsertim tricipitem, pectineum, sartorium, crurisque extensores penetrantes, ramulus verò sartorium sequitur, ad tibiamque perventus saphenam concomitatur, ab illâque propè malleolum internum recedens, parti pedis anteriori distribuitur. Nervus sciaticus, major vocatus, ex quinto lumbari & ramo quarti, primo, secundo, tertio & quarto pari ossis sacri componitur & è pelvi per inscisuram isciaticam egressus inter tuberositatem ischii trocanteremque majorem, per crus totum, pedem, ad digitos usque distribuitur.

EX CHIRURGIA.

A QUACUMQUE causa post amputationem pendeat ossis ex-superantia, sivè ex retractione musculorum, tumefactione, suppuratione, seù à primariis vincturis, sivè tandèm à situ partis; nihilominùs certum est etiam adhibitis curis, operationeque peractâ, juxtà veterum, recentiorumque Authorum regulas, os sæpissimè ad plurimorum digitorum distantiam carnes superare; nobis ideò inquirendum proponimus, utrùm à Natura, cum nullo modo huic intenta videatur, curatio perdiuturna, sæpissimèque non adventura, sit expectanda, an à causticis, aut serra pars ossis carnes excedens auferenda sit. Et si veteres Chirurgos ossis super eminentiam edocuerit ab illis usitatissima Cauteriorum actualium applicatio ut patet ex nostro Ambrosio Pareo (1), qui de modis sanguinem sistendi post amputationem differens, cauteria rejicit, *tùm ex eo quod ossis denudationem inferre, tùm quia cicatricem impedire valeant*,

(1) Lib. XII. De Contusionibus cap. XXXV.

nullam tamen de ossis femoris post amputationem exsuperantia mentionem ab illis speciatìm factam fuisse constat, mirùm sanè; cum suos ut proprios usus, ità & particularem curandi modum habeat hæc exsuperantia. Quot & quanta pariat incommoda ossis ultrà carnes processus, nullum Chirurgum fugit: indèque eruitur ossis denudati resecandi necessitas, sivè pars ossis musculorum extremitates excedens, integra denudetur, sivè carneis surculis operiatur, in utroque enim casu infausta fit curatio; nimirùm, aut ulcere succedente cicatrix imperfecta, aut extremitas conica, aut tandem denudatum os remanet; ossa etenim, inquit Bartholomæus Maggius (1) *carne circumquaque denudata, nunquàm rursùs carne conteguntur*; sicque membro mecanices arte facto privatur, aut saltèm non nisi maxima cum cautione, frequentissimisque membri mutilati extremitatis dilacerationibus uti potest æger; difficilis exindè fit incessus. Cum verò Chirurgia, non tantùm vitæ conservationi, imò & commoditati intendit, istis incommodis occurrere debet; media idcircò quibus hæc removeri queant inquirere sat agimus.

Porro dicimus os iterum serrâ resecandum esse, ut facilior succedat curatio, graviaque ossis denudationem consequentia præcaveantur incommoda. Si enim naturæ rem committimus multum temporis absumit cicatrix; *quod quidem ægros valdè debilitat, plurimos que conficit*, (2) quando autem extremitas membri, etiam cicatrice obducta, conica remanet, debilè tunc corpori præbet fulcimentum, sic que progressione facili, dulcissimo vitæ bono de fraudatur æger. Minimè autem causticis, ossis ultrà carnes protensi, tentanda separatio, cùm non nisi post longum temporis spatium, caustica etiam validiora ossis Femoris desicati cylindrum valeant consumere, ut concludere licet ex observatione Domini Allouel, (3) qui per plures dies, adhibitâ ossi Femoris carnes ex supuranti aquâ mercuriali, ad duas aut tres tantum lineas os illud abrasum fuisse fatetur; cujusque separationem factam fuisse in parte spongiosa tantùm, ad quinque digitorum distantiam, suprà caustici applicationem. Cur igitur infidis adeò causticis credamus, dum uno instanti, loco que certo, os serrâ resecari queat, sæpissimeque, absque ulla sensibili exfoliatione, curatio perficiatur, quod nunquam à causticis sperandum, in partem enim ossis partis separandæ proximam, sese diffunderet causticum,

(1) De vulneribus sclop.
(2) Heister de Fem. amp. p. 484.
(3) Mem. de l'Acad. de Chir. tom. 2. p. 179.

eâ de causa quod pluries scilicet aquæ mercurialis iterandus foret illitus; ut revera necesse fuisset in casu modò enarrato, nisi superius à natura aut à stase critica (quod non temere supponi potest) spongiosa pars ossis à compacta fuisset separata. Hæc autem naturæ energia certè comprobatur observatione Fabricii Hildani, (1) qui partem ossis Femoris ad binos digitos post amputationem ultrà carnes perventam jamjam resecaturus, cum naturam opus molire animadverterit, laudatus author ab operatione abstinuit, os tantùm leviter in sequentibus deligationibus succussit, & elapsis quinque diebus, absque dolore & sanguinis effusione, partem Femoris quinque digitis longam extraxit; Cujus partis extractæ figura ab authore delineata spongiosam ossis substantiam compactâ superius separatam fuisse demonstrat; nec naturæ vi curationem tribuere dubitavit Hildanus. Nobis occulatissimi hujusce viri vestigiis insistentibus, liceat curationem à Magistro Allouel relatam, naturæ viribus adscribere, non caustico, ne dùm opinemur, aquam mercurialem, veluti aqua communis spongiæ poros, substantiæ ossis spongiosæ poros pervadisse, & effectum suum in hanc substantiam edidisse, quinque digitos ultrà locum ubi fuerat aspersa. Hæc enim naturæ & qualitatibus aquæ mercurialis minimè congruit opinio.

Nec tantùm inefficacem, semper incertum, verùm etiam nocivum in Femoris ex superantia causticorum usum habemus. Quis enim illorum indolem ità noverit, ut horum violentiæ frænum ad arbitrium imponere valeat, si mitiora minor proposito effectus, si corrosiva nimis, easdem in partes edent ruinas, ac cauteria potentialia quibus servandæ destruuntur sæpissimè partes ut, enim optimè adnotavit Pareus (2) *caustica in osse immorando non tantùm substantiam ossis separandi imo & humorem substantificum partem proximam ossis extracti opperturam destruunt.* Cùm sit semper incertus causticorum effectus, ad serram tanquam tutius breviusque remedium confugiendum est, præsertim in Femore, carnes post amputationem excedente, non autem antiquis inusitatam suademus methodum, ut patet ex superiùs allata Hildani observatione & confirmatur Bartolomei Maggii (3) suffragio, qui sic de ossibus detectis scripsit. *Si ossa excidere coactus fueris ut eodem tempore ossa detegas & incidas operam dabis, aut saltem in sequenti die*

(1) Cent. 4. Obs. 91.
(2) Lib. XVIII. Chap. XXXIV.
(3) De vulneribus sclop.

id efficies antequam oriatur inflammatio; nec audiendi sunt qui osse nudato tertium expectant diem, deindè illud excidunt, QUOD SI COMMODE EXIDI OS NON POTERIT, *nostra aqua forti madefacies sæpiùs.*

Ex præmissis abunde demonstratur, nullam tutiorem, neque certiorem ad aufferendam quæ post Femoris amputationem superest ossis protuberantiam, adhiberi posse methodum eâ quâ os serrâ resecatur, illud igitur nobis tantùm superest inquirendum quod à nullo antea authore nobis cognito fuit designatum, quònam scilicet tempore & loco instituenda sit hæc operatio. Qui primus hanc celebravit, aut saltem scriptis speciatim primus (1) proposuit. Magister Veyret, (2) non nisi duobus & ultrà mensibus elapsis post priorem amputationem os resecavit; at procul dubio, non tantùm temporis comsumpsisset in expectanda, quæ non successit, ossis exfoliatione, nisi cæterorum Chirurgorum super hac re silentio compressa fuisset ingenii ejus solertia, cùm vero methodi propositæ utilitatem & præstantiam extrà dubium omne probaverit ratio, & faustum Magistri Veyret experimentum, os, statim atque cicatrix ad ossis circumferentiam perventa serrâ iterum esse resecandum, asserere non dubitamus, & si ipsa cicatrix figuram conicam præbeat, tunc ipsius coni partem antea scalpello aufferendam, ut Femoris obtuse rotonda obtineatur extremitas, cui arte factum absque membri dilacerationibus alligari possit membrum sicque facilis fiat incessus.

(1) *Mémoires de l'Académie de Chirurgie, vol. 2. p. 266.*
(2) Diximus merito *primus*, Observationes enim Magistrorum Morand, Guerin, Thibault, nec scriptis nec dictis antea Domino Veyret notæ fuerant.

